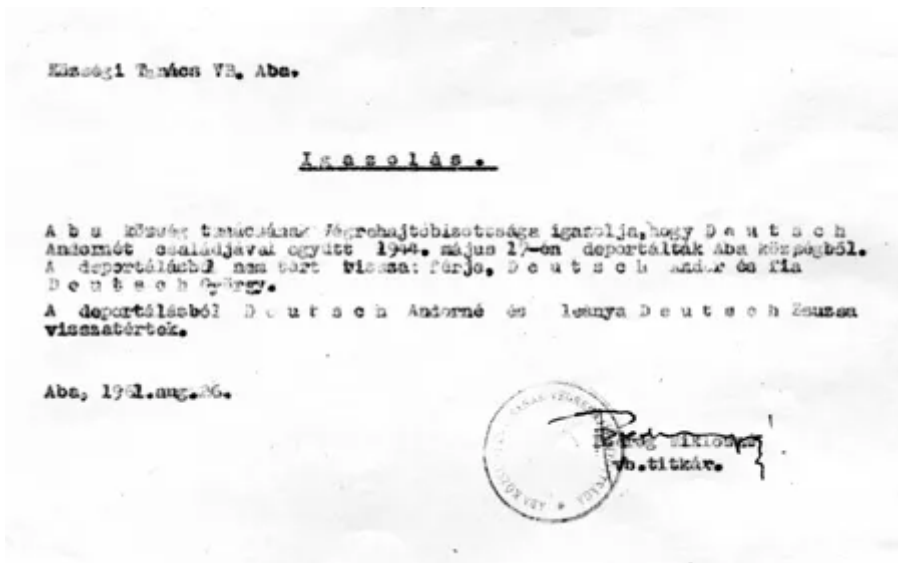

Deportálási Igazolás

Ezt az igazolást Aba község tanácsának végrehajtó-bizottsága adta ki 1961-ben, melyben igazolják hogy anyukámat, Deutsch Andornét a családjával együtt 1944. május tizenhetedikén deportálták Aba községből. A deportálásból nem tért vissza az apukám, Deutsch Andor és az öcsém, Deutsch György. 1944. áprilisban el kellett hagynunk az abai családi házunkat. Annyi engedményt kapott édesapám, hogy felrakhatta a családját a kocsijába, és ő hajtott ki a faluból. Mikor hajtott ki a faluból, ahogy visszaemlékszem, egy része az embereknek nevetett, egy része sírt. Hogy ki mennyire sírt, és ki mennyire örült ennek a dolognak, ezt ma már nem tudnám elmondani. Már részben nem is élnek azok az emberek, és nehéz volna ezt a rettenetes, nyomasztó hatást visszaidézni. Félelmetes volt az egész. Ennél rémesebb, ennél nyomasztóbb, ennél elképzelhetetlenebb valamit, hogy egy életen keresztül megkeresett vagyont vagy otthont három óra alatt vagy három nap alatt el kell hagyni, erre nem is tudom, hogy a történelem még hány esetet tud felidézni, de én, ahogy gyerekként visszaemlékszem, rettenetes volt. Hihetetlen gyorsasággal ütött be az egész! Mert előtte semmi atrocitás nem volt a faluban, békében, békésen éltek egymás mellett az emberek. Tudták rólunk, hogy zsidók vagyunk, tudták azt, hogy ami feladatuk van, azt becsülettel végezték. Nagyon szorgalmas emberek voltak a szüleim. Azért is kapták meg ezt a lehetőséget, hogy menjen akkor a sajátján, ne valami más szekéren vagy gyalog menjen át Seregélyesre, a gettóba. Szóval Seregélyesre voltunk áthelyezve. A családi házunkat a Csörgő Sándor nevű adóügyi jegyző foglalta el, aki nagyon rendesen leltárt hagyott. Mi kaptunk Seregélyesen egy szoba-konyhás, földpadlós lakást négyen. A mamám teljes idegkiborulást kapott sajnos, és erre föl édesapám másnap reggel elment a Zsidó Tanácshoz, és kért egy másik lakást. Kaptunk is, beköltöztettek bennünket egy valamivel kulturáltabb kövezett konyhába, amit kaptunk mi, négyen. És másik tizenkét emberrel laktunk együtt egy lakásban. Az egy szörnyű időszak volt. Nem zárt területen voltunk. Egymás melletti házakban voltak az emberek elhelyezve, a mozgás szabadon történhetett, de nem volt hova menni. Körülbelül harminc ház volt egymás közelségében. Mindannyian állandó csendőri felügyelet mellett voltunk. Atrocitásokról nem tudok. Körülbelül június elejéig voltunk ott, akkor vittek Székesfehérvárra, a téglagyárba. Ahol a téglát szárították, oda voltunk behelyezve. Nem csak az összes székesfehérváriak voltak ott, hanem mivel Székesfehérvár járási központ volt, az összes a zsidóságot odaterelték a környékről. Dolgozni nem kellett. Állandó fenyegetésben voltunk, emberi életet már ott nem éltünk. Földön fekvé aludtunk és

ettünk, rendszeres kihallgatásokban vettünk részt. Ott tíz napot voltunk, és a téglagyárból vagoníroztak bennünket Auschwitzba. A vagonírozás is együtt történt a család többi tagjával. Június tizennegyedikén vagoníroztak be bennünket. Marhavagonokban voltunk elhelyezve, nyolcvan-kilencven személy. Kiket hogyan tudtak bezsúfolni. A bébitől az aggastyánig mindenki együtt volt a vagonokban. Három napig tologattak bennünket. Tulajdonképpen a velünk hozott ételmen és vízen éltünk, és egy közös vödörre jártunk. Se kiszállni, se leszállni, se kimenni nem lehetett. Egy pici kis ablak volt összesen. A csendőrök jöttek minden órában, hogy aki még nem adta le a pénzét meg az aranyát és ékszereit, az most még leadhatja büntetés nélkül, úgyse lesz rá szükségünk. És hasonló szövegekkel szórakoztattak bennünket. Mamámnál volt még egy szappan, amiben volt gyűrű és valamilyen ékszer. Azt még hozta magával, és valahol az úton aztán kidobta a szappant. Nem igazán volt nálunk semmi. Egy váltás fehérneműt és élelmiszert vittünk magunkkal, semmi mást. 1944. június tizenhetedikén érkeztünk meg Auschwitzba, és édesapámat még munkára osztották be, de 1944 októberében, Mühldorfban meghalt. Úgy kaptuk a holtta nyilvánítási igazolást, hogy Mühldorfban halt meg. Tehát körülbelül egy fél évet bírta. Nehéz kőbányában dolgozott. Ott munkaszolgálat volt tulajdonképpen, de mind a négyen egy vagonban mentünk ki, és ott választottak el bennünket, minden elköszönés nélkül osztottak el bennünket. Az öcsémet egyből a bal oldalra vitték [Azaz elgázosították. -- A szerk.].